

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **M. R.** zast. JUDr. Evou Krausovou, advokátkou se sídlem v Hradci Králové, Antonína Dvořáka 1117 proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2011 č. j. OAM-107/ZA-ZA06-PA03-2011, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **JUDr. Evě Krausové s e p ř i z n á v á** odměna v částce 8.640,- Kč, která bude vyplacena z prostředků Krajského soudu v Hradci Králové ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce, jak měl krajský soud možnost ověřit ze správního spisu a z jeho přednesu v průběhu řízení před správním orgánem, přicestoval do České republiky v roce 2008. S výjimkou deseti dnů, kdy se vrátil na Ukrajinu, zde od té doby pobývá.

-2-

Vysvětlil, že vycestoval za prací, aby zaplatil dluh z podnikání a rovněž je členem strany, která je v opozici proti prezidentu Viktoru Janukovyčovi. V případě návratu se obával pokračování potíží, pro které Ukrajinu opustil.

Správní orgán v dané situaci provedl se žalobcem pohovory k obsahu jeho žádosti, shromáždil aktuální informace k případu a rozhodl tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu neudělil.

Žalobce zareagoval včasnou žalobou a označil rozhodnutí za nezákonné. Správnímu orgánu vytýkal, že o žádosti rozhodnul nesprávně, neboť se nevypořádal se všemi okolnostmi, které v řízení vyšly najevo, vytýkal pochybení spočívající v porušení ust. § 2, § 4 odst. 1, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu. V řízení bylo dostatečným způsobem prokázáno, že v případě jeho návratu na Ukrajinu má odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitého politického názoru. Připomněl, že od roku 2005 je členem politické strany UNA-UNSO, jejíž členové jsou po nástupu prezidenta Janukovyče do úřadu pronásledováni bez zjevných důvodů. Problémy žalobce v souvislosti s členstvím v této straně mají kořeny již v roce 2004, kdy strana podporovala kandidaturu tehdejšího premiéra Juščenka na prezidenta země. Za dané situace bylo namístě udělit žalobci azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu a nebo přinejmenším tzv. doplňkovou ochranu dle § 14a téhož zákona. Popsané skutečnosti tak dokladují důvodnost jeho žádosti, a proto nesprávné a nezákonné rozhodnutí žalovaného požadoval zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Správní orgán zareagoval vyjádřením ze dne 13. ledna 2012. Při své argumentaci o nedůvodnosti žaloby vycházel z obsahu odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Stručně zopakoval základní děj žalobcova příběhu a zdůraznil, že sám žalobce potvrdil, že se nikdy coby člen politické strany UNA-UNSO neúčastnil žádné extremistické akce, není teroristou. Lze tak dovodit, že nemusí mít žádný strach z pronásledování či stíhání. Otázku úhrady dluhu a s tím související výhrůžky věřitelů nelze označit za důvod spojitelný s důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany. V ostatním odkázal na průběh správního řízení, shromážděné informace, které jsou pro daný případ dostatečné a požadoval zamítnutí žaloby.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvodky k udělení doplňkové ochrany (§ 14a či § 14b zákona o azylu).

Krajský soud nařídil ve věci jednání na den 23. 5. 2012, na které se žalobce nedostavil, ačkoli byl s termínem jednání obeznámen. Jeho práva hájila soudem ustanovená zástupkyně a to na základě předchozí žádosti žalobce. Při jednání krajský soud doplnil dokazování o aktuální informace týkající se situace na Ukrajině, otázku bezpečného návratu ověřil v nové Informaci MZV č.j. 121230/2011-LPTP ze dne 7. 12. 2011 a situace ohledně politické strany UNA-UNSO doplnil informací ze dne 1. 5. 2012 vyžádanou od UNHCR. Po proběhnuvším řízení soud vynesl rozsudek, ztotožnil se s rozhodnutím žalovaného, žalobu posoudil jako nedůvodnou, a proto ji také zamítl. Dne 19. 6. 2012 bylo soudu doručeno sdělení žalobce ze dne 18. 6. 2012. Z jeho obsahu je zcela zřetelný projev vůle směřující ke zpětvzetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a zastavení řízení. Žádost žalobce odůvodnil tím, že se chce vrátit zpět do země původu, tedy na Ukrajinu. Za shora popsané situace je sice projev žalobce jasný, nicméně krajský soud již 23. 5. 2012 o jeho žalobě meritorně rozhodnul, a proto nezbyvá, nežli rozhodnutí odůvodnit.

Krajský soud před rozhodnutím ve věci samé prostudoval obsah správního spisu a průběh řízení, které předcházelo vydání přezkoumávaného rozhodnutí, jak ostatně zachytil již v úvodu tohoto rozsudku. Ověřil, že správní orgán při svém rozhodování vycházel ze žádosti žalobce ze dne 5. 4. 2011, z údajů ve vlastnoručně psané žádosti a z pohovorů, které se uskutečnily dne 12. 4. 2008 a 13. 9. 2011. Pro své rozhodnutí shromáždil správní orgán informace ohledně politické a společensko-ekonomické situace na Ukrajině, které jasně specifikoval v obsahu odůvodnění svého rozhodnutí a s jejichž obsahem žalobce průběžně seznamoval. Při svém rozhodování proto vycházel z těchto zpráv: Zpráva MZ USA o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2010 z 8. dubna 2011, dále z pěti Informací MZV ČR ze dne 13. května 2009 č. j. 106362/2009-LPTP, ze dne 23. července 2009 č. j. 113176/2009-LPTP, ze dne 29. července 2009 č. j. 111193/2009-LPTP, ze dne 19. ledna 2010 č. j. 129871/2010-LPTP a ze dne 26. března 2010 č. j. 308111/2010-KKM. Soubor informací doplnil o zprávy obsažené v aktuální databázi ČTK (informace zaměřeny na možnost obrany proti postupu státních orgánů a na otázka bezpečného návratu neúspěšného žadatele o mezinárodní ochranu včetně). Tyto informace pak krajský soud doplnil, jak již bylo výše uvedeno, o aktuální a cílené zprávy přímo při projednání žaloby.

V souzené věci krajský soud z předmětného správního spisu ověřil, že za důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil žalobce dvě – z jeho úhlu pohledu problematické – oblasti. Ukrajinu opustil pro existenční, tedy ekonomické problémy, kdy nebyl schopen uhradit své dřívější dluhy z podnikání a bylo mu tak vyhrožováno věřiteli. Dále popsal své členství ve straně UNA-UNSO, jejíž členové jsou po nástupu prezidenta Janukovyče pronásledováni a to i bez zjevných důvodů. Informace, které správní orgán využil pro své zamítavé rozhodnutí, jsou součástí správního spisu.

Z informací shromážděných žalovaným, když obsah jejich relevantnosti ověřil krajský soud vyžádáním si zpráv časově aktuálních vyplývá, že na Ukrajině existuje reálná možnost ochrany proti postupu policejních či jiných orgánů státní moci či soukromých osob včetně možnosti podat si stížnost ukrajinskému ombudsmanovi. Krajský soud se po projednání žaloby přiklonil k závěru správního orgánu v tom směru, že žalobce se vstupem do azylového řízení snažil odvrátit svůj nechtěný návrat na Ukrajinu a vstupem do azylového řízení si legalizovat pobyt na území České republiky. Připodobnění svého případu k případu vysoce postavených politických osob (konkrétně odkázal na proces s Julií Tymošenkovou) se jeví krajskému soudu jako zcela nepatřičné. Intenzita a charakter problémů s ohledem na jejich popis předložený žalobcem ovšem nemohou naplnit obsah ust. § 12 zákona o azylu a to rovněž s přihlédnutím ke zjištění, že žalobce své problémy neřešil a pomoc u kompetentních orgánů své země nežádal, ačkoli informace o Ukrajině tuto možnost nevylučují. *„Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* Takovýto závěr přijal Nejvyšší správní soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004-48 (Ej 169/2004).

Z výše uvedených důvodů pak ve shodě se žalovaným krajský soud akceptoval závěr přijatý správním orgánem, který jej velmi podrobně a přiléhavě odůvodnil v napadeném rozhodnutí. Objasnil důvody, pro které žalobcově žádosti nevyhověl a vysvětlil, že v žalobcem popsané situaci s ohledem na informace o zemi původu se lze jen těžko domáhat udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. a) či 12 b) zákona o azylu. Odůvodnění rozhodnutí považuje krajský soud za zcela přesvědčivé a závěry žalovaným přijaté za logické a plynoucí z celkového posouzení případu. Správní orgán v rozhodnutí jasně vysvětlil svůj pohled na žalobcem předestřené důvody odchodu, vysvětlil dále, z jakých důvodů a na základě jakých informací usoudil na nedůvodnost žalobcových obav z návratu na Ukrajinu. Krajský soud se za dané situace plně ztotožňuje s rozhodnutím a stejně tak i s jeho odůvodněním. Aniž by tak znovu a nadbytečně opakoval zjištění a závěry správního orgánu, využil krajský soud stanovisko Nejvyššího správního soudu v Brně uvedené rozsudku ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: *„I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“*

Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žadatel ve své žádosti nepřednesl informace, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení.

Za zákonné a shromážděným informacím odpovídající považuje krajský soud na rozdíl od přesvědčení žalobce i neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy tzv. humanitárního azylu. Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení (§ 14 tzv. humanitární azyl), může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené správním uvážením. Soud uvážil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem, který žádné skutečnosti, které by směřovaly správní orgán k úvahám o možném udělení humanitárního azylu, netvrdil.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V odůvodnění této části svého rozhodnutí žalovaný vycházel informací získaných v průběhu správního řízení zejména od samotného žalobce a z informací o zemi původu, které v řízení shromáždil. Ve shodě se závěrem žalovaný tak krajský soud vyhodnotil, že návrat žalobce zpět do země původu je možný a lze vyloučit, jak bylo výše uvedeno, že by mohly v jeho případě nastat okolnosti uvedené v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. K této otázce čerpal správní orgán konkrétní informace obsažené ve Zprávě MZV čj. 106362-LPTP ze dne 13. května 2009, čj. 113176/2009-LPTP z 23. července 2009 (informace změřena na otázku bezpečného návratu neúspěšného žadatele o mezinárodní ochranu) včetně informací vztahujících se k aktuální situaci na Ukrajině obsažených v databázi ČTK. Neměnnost obsahu výše uvedených zpráv krajský soud ověřil z aktuální informace k dané problematice a to z Informace MZV ČR č. j. 121230/2011-LPTP ze dne 7. prosince 2011.

-6-

Žalobce krajský soud nepřesvědčil o opodstatněnosti vznesených námitek, rozhodnutí žalovaného vyhodnotil soud jako rozhodnutí zákonné, žalobu tudíž posoudil jako nedůvodnou a s odkazem na § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

Z postoje žalobce zachyceném v písemném podání z 18. 6. 2012 je navíc zcela zřejmé, že se hodlá vrátit na Ukrajinu a jím tvrzené potíže, které označil za důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tak již nečiní překážkou své cesty zpět. Krajský soud se proto zcela důvodně domnívá, že není namístě provádět podrobné odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, když se s posouzením situace způsobem, kterým se k ní postavil správní orgán, plně ztotožnil.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšnému žalobci. Žalovaný však náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Ustanovená advokátka požadovala odměnu za čtyři úkony právní služby a s tím související paušální odměnu. Konkrétně se jednalo o tyto úkony: a) převzetí a příprava zastoupení; b) doplnění žaloby, c) písemné podání ze dne 1. 2. 2012 – replika k vyjádření žalovaného a d) účast na jednání soudu dne 23. 5. 2012. Krajský soud nicméně přiznal odměnu toliko za tři úkony, neboť podání ze dne 1. 2. 2012 vyhodnotil jako sdělení, které se netýká věci samé a které nepřineslo do projednávaného případu žádné nové skutečnosti. Jeho obsahem bylo toliko vyčíslení odměny a souhlas s případným rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Krajský soud proto přiznal odměnu za tři úkony právní služby ve výši 6.300,- Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 900,- Kč (§ 13 odst. téže vyhlášky), celkem 7.200,- Kč. Tuto částku navýšil o 20% z titulu platby DPH na výsledných 8.640,- Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet zvolený advokátem.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

-7-

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 23. května 2012

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně